

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὑψηλὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμά ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξέμνηος δρ. 40. Τριμηνίος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γράσῃ διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧρων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῇ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Δεκεμβρίου 1925

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 4

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHON DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Συνόδευσαν τὸ δάσκαλό τους στὸ θέατρο, στὰ κοσμικὰ κέντρα, ἀκόμα καὶ στὶς ἐπίσημες συνεδριάσεις τῆς Ἀκαδημίας. Ἀντὶ νὰ τοὺς παραγεμίζεῖ μόνον τὸ μυαλὸ μ' ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ σχολαστικὰ κτήνη, τοὺς καλλιεργοῦσε καὶ τὴν καρδιά, τοὺς ἀνέπτυσσε δλα τὰνθρώπινα αἰσθήματα, τοὺς ἔκανε ἀνθρώπους.

Εἶχε τοὺς καλυτέρους λογίους, ἐπιστήμονες καὶ καλλιτέχνες, συνεργάτες στὸ μεγάλο κοινωνικὸ του ἔργο. Αὐτοὶ ἦταν οἱ «καθηγηταί», αὐτοὶ ἐδίδασκαν τὰ παιδιὰ ἐπιστήμῃ, ἱστορίᾳ, μουσικῇ, φιλολογίᾳ. Χωριστὰ τὰ μαθήματα τῆς γαλλικῆς προφορᾶς ποὺ ἔκανε ἡ κυρία Μορονβάλ - Δεκοστέρ μὲ μιὰ καινούργια μέθοδο ποὺ τὴν εἶχε ἐπινοήσει ἡ ἴδια. Ἐπειτα, κάθε ὁκτὼ μέρες, γινόταν μιὰ ἐπίδειξις «μεγαλοφώνου κατ' ἐννοίαν ἢ ἐκφραστικῆς ἀναγνώσεως» καὶ προσκαλούνταν οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν μαθητῶν, γιὰ νὰ βλέπουν «ἰδίους ὅμμασι» τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τοῦ συστήματος Μορονβάλ.

Ὁ μαυριδερός λυκειάρχης ἦταν μιγάς, κρεόλος ἢ προφορά του ἐπομένως εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ τὰ μαθήματα τῆς γυναικας του. Δὲν ἐπρόφερε τὰ ρῶ, ἔτρωγε τὴ μισὴ λέξη κι' ἔλεγε ἱστοί ἀντὶ ἱστορία, ἄθωσ' ἀντὶ ἄρθρωση καὶ σποφὰ ἀντὶ προφορά. Ἔτσι ἀπ' αὐτὰ δλα ποὺ ἀράδιασε, μιλώντας καὶ γρήγορα-γρήγορα ἢ δύστυχῃ Κωσταντίνα δὲν κατάλαβε σχεδὸν τίποτα. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὴν ἐμπόδι-

σε νὰ καταθαμπωθῇ καὶ νὰ ἐνθουσιασθῇ.

— Τρεῖς χιλιάδες τὸ χρόνο, εἶπε, ἔστω. Φτάνει μόνον τὸ παιδί νὰ πάρῃ ἀνατροφή ἀριστοκρατικῇ.

— Ὡ, ὅσο γι' αὐτό!.. ἔκαμε ἡ κυρία Μορονβάλ - Δεκοστέρ, σηκώνοντας περήφανα τὸ μακρουλό της κεφάλι.

Κι' ὁ ἄντρας της ἐπρόσθεσε ὅτι στὸ Γυμνάσιο δὲν ἔπαιρναν παρὰ ξένα παι-

διὰ ἀπὸ μεγάλες οἰκογένειες, πριγκηπόπουλα, ἀρχοντόπουλα. Νά, καὶ τὼρ' ἀκόμα εἶχε μαθητὴ ἓνα παιδί ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα, τὸν ἴδιο τὸ γιό, τὸ διάδοχο, τοῦ βασιλιά τῆς Δαχομῆς.

Ἡ καμαριέρα καταμαγεύτηκε:

— Βασιλόπουλο;!.. Ἀκοῦτε, κύριε Τζάκ;.. ἐδῶ-μέσα θάνατρεφόσαστε μ' ἓνα βασιλόπουλο ἀπὸ βασιλικὴ οἰκογένεια!..

— Νά, ἐξακολούθησε ὁ λυκειάρχης ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ βασιλεὺς τῆς Δαχομῆς μοῦ ἀνέθεσε τὴν ἀνατροφή τοῦ Ὑψηλοτάτου Διαδόχου του καὶ μπορῶ νὰ πῶ, χωρὶς νὰ καυχηθῶ, ὅτι κατάφερα νὰ τὸν κάμω ἄνθρωπο!

Ἄ! τί ἔπαθε τὸ ἀραπάκι ποὺ ἀναθε τὸ τζάκι ἐκεῖ-πέρα, τί ἄκουσε ἄξαφνα ποὺ τὸν τάραξε τόσο, καὶ τώρα κουνοῦσε τὸν τενεκὲ μὲ τὰ κάρβουνα κἀνοντας ἓναν κρότο φοβερό;

— Ἐλπίζω, ἐξακολούθησε ὁ λυκειάρχης, καθὼς κι' ἀπὸ ἐδῶ ἡ κυρία Μορονβάλ, ὅτι ὅταν μιὰ μέρα ὁ νεαρὸς Διάδοχος θάναθῇ στὸ θρόνο τοῦ πατέρα του, θὰ θυμηθῇ τίς καλὰ συμβουλὲς καὶ τὰ καλὰ παραδείγματα ποὺ τοῦ ἔδωσαν οἱ διδάσκαλοι του στὸ Παρίσι!

Ἐδῶ, μὲ μεγάλη του ἐκπληξῇ, ὁ Τζάκ εἶδε τὸ ἀραπάκι, πάντα σχυμμένο μπροστὰ στὴ φωτιά, νὰ γυρίζῃ κατ' αὐτὸν τὸ σγουρούαλλο κεφάλι του καὶ, γουρλώνοντας κιόλα τὰ μεγάλα ἄσπρα του μάτια, νὰ τὸ κουνᾷ σὲ μιὰ ζώηρη καὶ παράφορη ἄρνηση, σὰ νάλεγε: «ὄχι! ὄχι! ποτέ!»

Μπά! καὶ γιατί ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης δὲν θὰ θυμόταν μ' ἐγνωμοσύνη τὰ μαθήματα καὶ τίς συμβουλὲς ποὺ εἶχε πάρει στὸ Γυμνάσιο Μορονβάλ; Ποῦ τῶξερε αὐτὸ ὁ μικρὸς μαυρὸς δούλος;..

Ὅσοσο ἡ Κωσταντίνα ἐδήλωσε πὼς ἦταν ἑτοιμὴ νὰ προκαταβάλῃ, κατὰ τὴ συνήθεια, τὴν πρώτη τριμηνία. Κι' ὁ Μορονβάλ

«—Τί θέλετε νὰ πῶ τοῦ Ἀδγουστή ἐκ μέρους σας κύριε Ζατ; ρώτησε ἡ Κωσταντίνα...»

έκαμ' ένα περήφανο νεύμα που εσήμαινε «ώ, δεν είναι βία...»

Κι' όμως ήταν, και μεγάλη. Τό φώναζε το κατάστημα ελο με τα κουτσά του έπιπλα, τους ξεφτισμένους τοίχους, τα λυωμένα χαλιά· τὸ φώναζε και τὸ παλιὸ μαῦρο σουρτούκο τοῦ Μορονδάλ· τὸ φώναζε και τὸ τριμμένο, γυαλιστερό φόρεμα τῆς γυναίκας του...

Τσακίστηκαν κι' οἱ δυὸ νὰ πάνε νὰ φέρουν, ἀπὸ τὸ διπλανὸ γραφεῖο, ἕνα μεγάλο κατάστιχο, γιὰ νὰ γράφουν τὸ νομα, τὴν ἡλικία τοῦ νέου οἰκότροφου και τὴν ἡμερομηνία τῆς εισόδου του στὸ Γυμνάσιο.

Ἐνῶ γινόνταν αὐτά, τὸ ἀραπάκι ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται μπροστὰ στὴ φωτιά, ἂν κι' ἡ παρουσία του ἐκεῖ δὲν φαινόταν πιά τόσο ἀναγκαία. Τὸ τζάκι, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ δὲν ἔννοοσε νὰ κάψῃ οὔτε τὸ μικρότερο δαδί, — ὅπως τὰ στομάχια ἐκεῖνα ποὺ νήστεψαν καιρὸ, ἀρνούνται ὕστερα κάθε τροφῇ, — καταδρόχιζε τώρα ξύλα και κάρβουνα με ἀπληστία και τὸ δυνατὸ του ρεῦμα ἔτρεφε μιὰ ζωηρὴ κόκκινη και παιχιδιάρια φλόγα. Τὸ παιδί, με τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στοὺς γρόθους, με τὰ μάτια ἀκίνητα, ἐκστατικά, ἔμοιαζε, δόλωμαυρο ἀπάνω στὸ κόκκινο φόντο, σὰ μικρὸ ζωγραφιστὸ διαβολάκι.

Καθόταν ἐκεῖ γιὰ νὰ ζεσταίνεται τὸ ριγηλὸ ἀραπάκι, ἐνῶ ἔξω, κάτω ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ, κίτρινο οὐρανὸ, τὸ χιόνι ἔπεφτε κατάσπορα.

Ὁ Τζάκ ἦταν μελαγχολικός.

Αὐτὸς ὁ κ. Μορονδάλ τοῦ φαινόταν κακὸς μ' ἕλο ποὺ τὸ πρόσωπό του γλυκογελοῦσε.

Ἐπειτα, μέσα στὸ παράξενο ἐκεῖνο σχολεῖο, τὸ παιδί αἰσθανόταν πὼς εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀκόμα πιδ πολὺ ἀπὸ τὴ μητέρα του, λὲς κι' οἱ πολὺχρωμοὶ ἐκεῖνοι οἰκότροφοι, ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς γῆς, εἶχαν φέρει μαζί τους τὴν λύπη τοῦ χωρισμοῦ και τὴν ἀνησυχία τῆς μεγάλης ἀπόστασης.

Και θυμόταν τὸ Δύκειο τῶν παπᾶδων, τόσο κλειστὸ, τόσο ζεστὸ, τόσο γεμάτο, με τὰ ὠραία του δέντρα, με τὰ λαμπρά του ἔπιπλα και με τὴν ἀτμόσφαιρα ἐκείνη τῆς γαλήνης, τῆς ἡσυχίας και τῆς ἀγάπης παντοῦ... Τί διαφορά ἀπὸ τοῦτο δὴ! Ἀχ, γιὰ νὰ μὴ τὸν κρατήσουν ἐκεῖ!..

Μήπως δὲν θὰ τὸν κρατοῦσαν οὐτ' ἐδῶ;

Μιὰ στιγμή τὸ φοβήθηκε.

Ἡ Κωσταντίνα σιγομιλοῦσε με τὸν κύριο και τὴν κυρία Μορονδάλ... Θὰ τοὺς ἔλεγε ἴσως γιὰ τὸ σπῆτι του, γιὰ τὴ μητέρα του και γιὰ τοὺς παπᾶδες ποὺ δὲν τὸν θέλησαν στὸ σχολεῖό τους, ἐπειδὴ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς καθαυτοὺς, τοὺς μεγάλους ντε-Μπαρνασύ. Γιατί ὁ μαυριδερός ἀνθρωπος γύριζε και τὸν κοι-

ταζε σὰ νὰ τὸν λυπόταν. Τὸ ἴδιο κι' ἡ κοντὴ γυναίκα με τὸ μεγάλο πηγούνι. Αὐτὴ μάλιστα τὴν ἄκουσε ὁ Τζάκ δυο-τρὲς φορές νὰ ψιθυρίζῃ σὰν τὸν παπᾶ: «Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί!..»

Κι' αὐτὴ!.. Μὰ γιὰ τὸν λυπόνταν ἔτσι ὅλοι; Μήπως γιὰ τὸ διῶξιμο; ἢ γιὰ τὴ γελοία φορεσιά του; Τοῦ ἐρχόταν νὰ κλάψῃ ἀπὸ ντροπῇ.

Ποῦ νὰ φανταστῇ, τὸ κακόμοιρο, πὼς ὁ παπᾶς τότε, στὸ Δύκειο, τὸν εἶχε λυπηθῇ βλέποντας τὴ μητέρα του και κρίνοντας πὼς δὲν θὰ μπορούσε νὰ νὰ θρέψῃ και νὰ κυβερνήσῃ καλὰ ἕνα παιδί ἢ νὰ ἐκείνη χήρα, ἢ φλύαρη, ἢ φαντασμένη και ματαιόδοξη! Μὰ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο τὸν λυπόνταν τώρα κι' οἱ Μορονδάλ. Ἡ Κωσταντίνα, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ, τοὺς μιλοῦσε ἐμπιστευτικά «περὶ τὸ χαρακτήρα» τῆς κυρίας ντε-Μπαρνασύ. Ἀγαθὴ γυναίκα ἢ καὶ μὲν, πολὺ καλὴ κυρία, ναί, ἀλλὰ χωρὶς τὴ σοδαρότητα, τὴ δύναμη, τὴ θέληση μιᾶς καλῆς ἀφοσιωμένης μητέρας...

— «Ἐ, τί νὰ γίνῃ! εἶπε μιὰ στιγμή δυνατὰ ὁ κ. Μορονδάλ. Θὰ τὴν ἀναπληρώσουμε μεῖς ἐδῶ. Τὸρφανὸ παιδί θὰ βρῇ σὲ μένα τὸν πατέρα ποὺ ἔχασε και, — πρόσθεσε χαμηλώνοντας τὴ φωνή, — τὴν καλὴ μητέρα ποὺ δὲν εἶχε, φαίνεται, ποτὲ.

Τότε ἡ Κωσταντίνα ἔδγαλε ἀπὸ τὸ τσαντάκι τῆς χαρτονομίσματα και χρυσὰ εἰκοσάφραγκα, και τὰράδιασε στὸ πράσινο και καταλεκιασμένο τραπέζο-μάντηλο.

Τὸν κρατοῦσαν χωρὶς ἄλλο!

Ἀ, πὼς χάρηκε τὸ κακόμοιρο! Εἶχε συλλογιστῇ τὴν ἀπελπισία, τὰ κλάματα και τὰ νευρικά τῆς μητέρας του, ἂν τὸν ἔδιωχναν κι' ἀπὸ κεῖ. Καὶ χάρηκε με τὴν καρδιά του, χωρὶς νὰ φαντάζε-ται πὼς στὸ τραπέζι ἐκεῖνο ὑπογραφόταν αὐτὴ τὴ στιγμή ἢ δυστυχία ὅλης τῆς ζωῆς του!..

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ φοδερὴ φωνὴ μπάσσου ἀντήχησε στὴν ἐρημιὰ τοῦ περβολιοῦ. Κάποιος τραγουδοῦσε:

Ὡ, σέις ποὺ κείτεστε σ' αὐτὴ

τὴν κορὰ, παγωμένη γῆ!..

Τὰ τζάκια τοῦ ἐντευκτηρίου ἔτριζαν ἀκόμα, ὅταν ἕνας κοντόχοντρος ἀνθρωπος, με μαῦρο βελουδένιο καπέλλο, με κομμένα σύρριζα μαλλιά και με ὑπογένειο χωρισμένο στὴ μέση, ἀνοίξε τὴν πόρτα ὁρμητικά.

— Μπά! φώναξε με μιὰ κωμικὴ ἐκπληξῇ. Φωτιά στὸ σαλόνι;.. Γιατί τέτοιο λούσο; Πετύχαμε λοιπὸν κανένα καινούργιο «τροπικάκι»;

Κάθε φράση του, ὁ τραγουδιστῆς αὐτὸς τὴν τελείωνε βγάζοντας μιὰ νότα. Ἦταν κάποιος ντὸ πολὺ χαμηλό, ποὺ τὸν ἔκανε περήφανο μὰ και συγχρόνως ἀνήσυχο. Καὶ κάθε στιγμή, θά-

λεγε, ἤθελε νὰ βεβαιώνεται πὼς ὑπάρχει, πὼς τὴν ἔχει ἀκόμα μέσα στὸ λαρύγγι του τὴν πολὺτιμη αὐτὴ νότα. Γι' αὐτὸ τελείωνε τραγουδιστὰ κάθε του φράση. Τί ἀλλόκοτη μανία!

Ἀλλὰ βλέποντας τὴν ξένη κυρία, τὸ παιδί και τὰ λεπτὰ ἀπάνω στὸ τραπέζι, ἔμεινε ἀναυδὸς ἀπὸ ἐκπληξῇ και χαρά. Τ' ἦταν πάλι αὐτό;..

Σοβαρός, ὁ κ. Μορονδάλ γύρισε στὴν καμαριέρα:

— Ὁ κύριος Λαμπασέντερ, τῆς Αὐτοκρατορικῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας, καθηγητῆς μας τῆς Ὁδικῆς!

Ὁ Λαμπασέντερ χαιρέτησε δυὸ φορές, τρεῖς φορές κι' ἔπειτα, σὰ νάθελε νὰ ξεθυμάνῃ, ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὸ ἀραπάκι, ποὺ χωρὶς νὰ πῇ λέξη, πήρε τὸν κουδὰ του κι' ἔγινε ἄφαντο.

Ἡ πόρτα ξανάνοιξε γιὰ νὰ μποῦν ἄλλα δυὸ πρόσωπα.

Ἐνας ἄσχημος, ἡλικιωμένος, κιτριναίρης, σπανός, με δυνατὰ μυωπικά ματογυᾶλια και με παλιὰ ρεδιγκάτα κουμπωμένη ὡς τὸ πηγούνι και καταλεκιασμένη.

Ἦταν ὁ γιατρὸς Χίρς, καθηγητῆς στὸ Δύκειο τῶν Φυσικομαθηματικῶν. Μύριζε σπέρτο και τὰ δάκτυλά του, ἀπὸ χημικὰ πειράματα βέβαια, ἦταν κίτρινα, κόκκινα, πράσινα, γαλάζια.

Ὁ ἄλλος ἦταν νέος, ἀρκετὰ ὁμορφος, πολὺ κομψοτυμένος, με κίτρινα γάντια και με μαλλιά ριχμένα πίσω, γιὰ νὰ δείχνουν ἀκόμα πιδ μεγάλο τὸ χλωμὸ μέτωπό του. Εἶχε τὸ βλέμμα ἀφηρημένο, ἀκατάδεχτο, σχεδὸν περιφρονητικό και τὸ παχὺ ξανθὸ μουστάκι του ἦταν στρωμένο με ἄφθονη πομμάδα.

Ὁ Μορονδάλ τὸν παρουσίασε:

— Ὁ κ. Ἀμορὺ Νταρζαντόν, ὁ μεγάλος μας ποιητῆς, καθηγητῆς τῆς Φιλολογίας!

Κι' αὐτὸς ἐπίσης, μπροστὰ στὰ χρυσὰ νομίσματα, ἔδειξε τὴν κατάπληξῇ τοῦ γιατροῦ Χίρς και τοῦ Λαμπασέντερ. (Ἀκολουθεῖ)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Εἶναι, ἀπ' τοῦ ἀνέμου τὴ μεριά, τὰ ἐλάτια χιονισμένα· κι' ὁρρεται τοῦ ὀρνιθιοῦ ἡ λαλιά μακρὰ ἀπ' τὰ περασμένα...

Βαθὺ τὸ διάστημα, ἀψηλὸ, πίσω ἀπ' τὸν τόπο ἀνοίγει: δὲν ἀρματώθηκε ψυχὴ γιὰ ξύλα ἢ γιὰ κυνήγι.

Μόνον, γιὰ δρόμο ψάχνοντας, στίς μνήμες τοὺς τίς πρώτες, μαύρη, πηγαίνουν, συντροφιά ζητιᾶνοι ταξιδιώτες,

Κι' ὡσὰν σημάτων κρέμονται λυτὰ σχοινιά, κορδόνια, σὰν πλάι σὲ χαμηλὴ ἐκκλησιὰ χαμένη μέσ' στὰ χιόνια.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Α'.

Κανέν' ἄλλο γένος ἀπὸ τὰ ἔμφυχα τοῦ κόσμου τούτου δὲν μοῦ ἔδωσε ποτὲ τόση ποιητικὴ και καλλιτεχνικὴ ἐντύπωση, ὅση αὐτὲς οἱ ἱπτάμενες μικρὲς ὑπάρξεις, οἱ ἑλαφρές, σχεδὸν ἄυλες, αὐτὰ τὰ ζωντανὰ πολύχρωμα λουλουδάκια, αὐτὰ τὰ ἔμφυχα πολὺτιμα πετράδια, ποὺ λάμπουν και χρυσώνονται στὸ πέταμά τους ἀπὸ τὸν ἥλιο. Μόλις ἡ δημιουργία ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὸ σάβανο τοῦ χειμερινοῦ θανάτου, μόλις ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τῶν ἀποφυλλισμένων κλαριῶν, ποὺ εἶναι τὰ χειμωνιάτικα λίκνα τους, ξυπνοῦν και ξεπετιοῦνται νὰ μάτια κλαριῶν, τότε ἀνοίγουν κι' οἱ πεταλούδες τὸν χειμερινὸ τους τάφο, ὅπου τυλιγμένες σὲ σάβανα θανάτου προσωρινοῦ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πρόστυχη, χυδαία, ταπεινὴ ὑπαρξῇ, — τὴν ὑπαρξῇ τοῦ σκουληκιοῦ, τὴν ὑπαρξῇ τῆς κάμπιας, — ξυπνοῦν ἐλεύθερες, ὠραίες, σὲ μιὰ νέα ζωὴ. Αἰθέριες τώρα, αἰθερόδιες, δὲν κλείνουν τίς φτερούγες τους παρὰ μόνο γιὰ νὰ κουμποῦν σὲ λουλούδια και νὰ ζοῦν με τὴν ἀνασαμὴ τῶν λουλουδιῶν τὴ μυρισμένη, δίνοντάς τους ἀντάλλαγμα τὰ φιλιά τους. Εἶναι κι' αὐτὲς λουλούδια κινητὰ, λουλούδια ποὺ πετοῦν.

Ἔτσι, ὁμορφὴ πεταλούδα, ἔτσι μονάχα νὰ πατᾷς στὴ γῆ, μονάχα ἀπάνω στῶν λουλουδιῶν τὰ πέταλα! Καὶ ἂς εἶναι ἀδιάφορο σὲ σένα, ἀφοῦ δὲν τὸ γνωρίζεις, ἂν στὸ πέταμά σου αὐτὸ, περνώντας πᾶν ἀπὸ τάφους, ξεκουράζεις τίς φτερουγίτσες σου σὲ λουλούδια ποὺ ἀναρροῦν τὴν ζωὴ ἀπὸ χῶμα ποὺ σκεπάζει τὸν ὕπνο τοῦ θανάτου!

Εἶναι τόσο ὑποβλητικὴ, δίνει τόση μουσικοπάθεια, αὐτὴ ἡ διπλὴ ζωὴ τῆς πεταλούδας! Περισσότερο ἀπὸ κάθε θρησκευτικὴ διδασκαλία και ἀπὸ κάθε πνευματικὸ δραματισμὸ, μᾶς παρουσιάζεται σὰν ἕνα σύμβολο, ποὺ δίδει τὴν ἐλπίδα πὼς κάποια ἄλλη ὑπαρξῇ, πιδ αὐλή, πιδ εὐγενικία, παιδρὴ, ποὺ δὲν γνωρίζει τὸν πόντο τῆς ζωῆς ποὺ σέρνουμε ἐδῶ - κάτω, μπορεῖ κάπου ἄλλου νὰ μᾶς περιμένει. Καὶ τί ἄλλο παρὰ αὐτὸν τὸν συμβολισμὸ μιᾶς πνευματικῆς ἀνάστασης, μιᾶς νέας ψυχικῆς ζωῆς, θὰ εἶχαν στὸ νοῦ οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι, ὅταν τὴν πεταλούδα στὴ νέα τῆς ὑπαρξῇ, ἀφοῦ ἀνοίξῃ τὸν τάφο ποὺ εἶναι θαμμένη ὡς κάμπια, τὴν ὀνόμαζαν Ψυχὴ;

Καὶ μήπως τάχα ἡ κάμπια, ὅταν πλησιάζῃ ὁ θάνατος και σέρνεται, ἀργὰ - ἀργὰ, ὅσο νὰ βρῇ μιὰ κατάλληλη θέση νὰ κολλήσῃ καί, βγάζοντας ἀπὸ τὸ στόμα ἕνα λεπτὸ ἀδιάβροτο νῆμα, δαίρει γύρω στὸ κορμί τῆς, ποὺ νεκρόνεται σιγὰ σιγὰ, τὸ σάβανό τῆς, —

τὸ κουκούλι, — μήπως γνωρίζει ὅτι τὴν περιμένει μιὰ ἄλλη καλύτερη ζωὴ; Ἡ μπορεῖ νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ και ὅτι θὰ ὑπάρξῃ και πάλι; Μπορεῖ νὰ ἔχῃ καμμιά αἰσθησὴ και νόηση σ' αὐτὸ τὸν πρόσκαιρο θάνατο, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ νεκροφάνεια καί, γιὰ πολλὰ εἶδη ἀπὸ αὐτὲς τίς πεταλούδες, βαστάει και ὀλόκληρους μῆνες;

Τώρα, γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ἐμφάνιση αὐτοῦ τοῦ ἔμφυχου λουλουδιοῦ, τί νὰ πῶ; Καμμιά ζωικὴ ὑπαρξῇ, οὔτε τὰ ὠραιότερα πουλάκια, τὰ κολλέβρια τῶν τροπικῶν, δὲν συγκεντρώνει τὴ γλυκύτητα, τὴν ἁρμονία, τὴν λάμψη τῶν χρωμάτων τῆς πεταλούδας.

Ὅσοι δὲν εἶναι συλλέκτες γιὰ νὰ τίς σπουδάζουν, ἀλλὰ τοὺς ἀρέσουν οἱ περίπατοι στὰ περιβόλια τὴν ἀνοιξῇ

και τὸ καλοκαίρι, μποροῦν νὰ νὰ παῦν τὸ μάτι τους ἀπάνω σὲ κάμποσα εἶδη, ποὺ πετοῦν στὰ λουλούδια. Εἶναι πρώτα - πρώτα τὰ διάφορα εἶδη ἀπὸ ἄσπερες πεταλούδες με χίλιων σχημάτων μαῦρα ποικίλματα, ὅχι τόσο ὁμορφες στὸ χρῶμα, ἀλλὰ ποὺ εἶναι οἱ πιδ κοκέτικες, οἱ πιδ ἀεικίνητες, και ποὺ ἡ Ἐπιστήμη ἔχει δώσει στὴν οἰκογένειά τους τὸ ποιητικὸ ὄνομα τῶν Πιερίδων. Ἐρχονται ἔπειτα κοινότερες πεταλούδες ἀπὸ τὴν οἰκογένεια «Βανέσες», δυὸ εἶδη ποὺ πετοῦν πυκνὰ ὡς τὸ χειμῶνα, ὁμορφα, με ἔντονους χρωματισμούς, ἢ μιὰ με φόντο καφφετὶ καὶ ἡ ἄλλη μαῦρο με ἄσπρα και κόκκινα ποικίλματα: ἡ Βανέσσα Ἀντιόπη κι' ἡ Βανέσσα Ἀταλάντη.

(Ἀκολουθεῖ)

†ΕΜ. Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Ἡ ἀνώμαλη κατάσταση ποὺ δημιούργησε ὁ φόβος τῆς ἀρκουδας, ἔφερε σ' ἀπελπισία δυὸ πολὺ σέβαστες και πλούσιες ἀρχοντοπούλες τοῦ τόπου, τίς γηραιὲς δεσποινίδες Παγιασάνου.

Μὰ φαντασθῆτε: πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, οἱ δεσποινίδες Παγιασάνου εἶχαν στείλει προσκλητήρια γιὰ ἕνα Λευκὸ Χορὸ, ποὺ θάδιναν στὸ μέγαρό τους τὴν Κυριακὴ, 15 Ἀπριλίου, ὥρα 10 μ. μ. ἀκριβῶς.

Τὸν ἔλεγε Λευκὸ Χορὸ γιὰ τὴν, σὰν κορίτσια ποὺ ἦταν, — γεροντοκόριτσα δηλαδή, ἀλλ' ἀδιάφορο, — εἶχαν προσκαλέσει μόνον ἀνύπαντρους και ἀνύπαντρες: κοριτσόπουλα, μεγάλα κορίτσια, γεροντοκόριτσα ἀκόμα σὰν κι' αὐτὲς, και νέους,

παληκάκια, ἀκόμα και γεροντοπαληκάκια. Ὅταν εἶναι ἔτσι, ὁ χορὸς λέγεται Λευκὸς κι' ὅσοι δὲν τὸ ἔξεραν, ἄς τὸ μάθουν.

Ἀλλὰ τώρα, καθεμέρα, οἱ δεσποινίδες Παγιασάνου λάβαιναν ἀπὸ τοὺς καλεσμένους γράμματα και μηνύματα, ὅτι με μεγάλη τους λύπη δὲν μπορούσαν νὰ παρευρεθῶν, ἔξαιτίας τῆς Ἀράρας. Ποῦ νὰ βροῦν νύχτα οἱ ἀνθρώποι γιὰ τὸ Λευκὸ Χορὸ, με κίνδυνο ν' ἀπαντήσουν σὲ κανένα στενὸ τῇ Μαύρῃ Ἀρκουδᾷ! Ἀς λείπῃ κι' ὁ χορὸς και τὸ καλὸ του!

Οἱ δεσποινίδες Παγιασάνου δὲν ἤξεραν πιά τί νὰ κάμουν. Κατὰ συμβουλὴ ὁμοῦ ἐνὸς φρόνιμου οἰκογενειακοῦ τῶν φίλου, τοῦ ταγματάρχου τοῦ πυροβολικοῦ κ. Μπαμπούμα, ἀποφάσισαν νὰ ἀνάβουν τὸ χορὸ «ἐπ' ἀόριστον». Δηλαδή χωρὶς νὰ προσδιορίζουν γιὰ πότε, — γιὰ τὴν μήπως ἤξερε και κανεὶς πότε και πὼς θὰ τελείωνε ἡ ἱστορία αὐτὴ με τὴν ἀρκουδα;...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΠΟΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΝΑΝ καιρό στη ζωή μου, τὰ Χριστούγεννα τὰ γιόρταζα... τὴν Πρωτοχρονιά. — Πῶς; ἀκολουθοῦσα κανένα δικό μου Κάλανταρι; ἢ εἶχα προσηλυτισθῇ σὲ καμμιὰ Αἵρεση;... — Τίποτ' ἀπ' αὐτά. Μόνο πού τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, νιόφερτος στὴν Ἀθήνα, φοιτητοῦδι, σχεδὸν παιδί, δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω Χριστούγεννα χωρὶς... κολουρά.

Στὴ Ζάκυθο, βλέπετε, ὅπου εἶχα μεγαλώσει, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τὸν βράδυ, κέδουν με πομπὴ κάποια κολουρά. Ἀντιστοιχεῖ με τὴ βασιλόπητα πού κόβουν ἐδῶ τὴν Πρωτοχρονιά, — κομμάτι ὀνομαστικὸ γιὰ τὸν καθένα, φλουρί γιὰ τὸν τυχερὸ καὶ καθεστῆς, — ἀλλὰ δὲ μοιάζει καὶ καθόλου. Ἀλλή πάστα, ἄλλη ζύμη, ἄλλη ὀψη, ἄλλη γέυση, ἄλλη μυρωδιά. Φαντασθῆτε ἕνα ὄρατο ψωμί σιμιγδαλένιο, πιασμένο με λάδι, βαμμένο κίτρινο με ζαφουράνα, σπαρμένο μέσα με σταφίδες ἀσπρες καὶ μαύρες, με κουκουναρία, πορτοκαλόφλουδες κι ἕνα σωρὸ μπαχαρικά, καὶ με μιὰ κρούστα ὄλο σουσάμι καὶ πυκνὰ φυτεμένα καρύδια, κάποτε μάλιστα καὶ πασπαλισμένη με φιλὴ ζάχαρη χρωματιστή. Αὕτῃ εἶναι ἡ ζακυθινὴ κολουρά. Πῶς νὰ καταλάβω Χριστούγεννα χωρὶς τὸ «κομμάτι μου» ἀπ' αὐτή; Καὶ ποῦ ν' ἔβρισκα τέτοιο πρᾶγμα ἐδῶ, στὸ βραδινὸ τραπέζι τῆς παραμονῆς;

— Χριστούγεννα αὐριο, μούλεγαν, καὶ τοῦ χρόνου!

— Ποῦ εἶναι τα; ἀπαντοῦσα. Δὲν τὰ βλέπω!...

Καὶ δὲν τὰ βλεπα πραγματικῶς. Ἡ νὰ πῶ καλύτερα, τὰ βλεπα, ἀλλὰ με τὴ φαντασία μου, μακρινά, ἀμυδρά, νοσταλγικά, λυπημένα, — τὰ βλεπα καὶ κάτω, στὴν πατρίδα, στὸ πατρικὸ μου σπίτι, στὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι με τὴν κολουρά στὴ μέση, με τοὺς δικούς μου ὀλόγυρα καί, ἄλλοι! με τὴ θέση μου σὲ μιὰν ἄκρη ἀδειανή... Ἦταν γιορτὴ αὕτῃ γιὰ μένα; Ἄν δὲν ἔκλαιγαν τὰ μάτια μου, ἔκλαιγε ὅμως ἡ ψυχὴ μου, — ψυχὴ παιδιοῦ ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ ξενιτεύεται...

Συνέβαινε ὅμως νὰ βγάζουν ἐκεῖ καὶ τὸ δικό μου κομμάτι, — ἔ, φυσικά, τί κι' ἂν λείπει; δὲν εἶχα κίελα πεθάνει, — καί, μαζί μ' ἕνα χριστόψωμο κι' ἕνα τενεκεδένιο κουτί μαντολάτο, νὰ μοῦ τὸ στέλνουν ἐδῶ με κανένα ἐπιτάχτη ἢ με τὸ ταχυδρομεῖο. Ἀλλ' ἀργοῦσε. Δὲν εἶχ' ἐφευρεθῇ, βλέπετε, οὐτ' ἐφευρέθηκε ἀκόμα καὶ κανένας τηλεγράφος γιὰ... δέματα (ἂχ, κι' αὐτὸς δ' ἔδισσων τί

κάνει;...) Καὶ τὸ δέμα ἔφτανε μόλις τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. Ἔτσι, με τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τῆς κολουράς, πού τὸ λάβαινα καὶ τότε ὡγα με τόση χαρά, με τόση συγκίνηση, με τόση ἀγάπη, ἔκανα κι' ἐγὼ τὰ Χριστούγεννά μου πρωτοχρονιάτικα.

Αὐτὸ βάσταξε κάμποσα χρόνια. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι καὶ στὴν Ἀθήνα, ἀργότερα, γνωρίστηκα με ζακυθινὰ σπῆτια πού ἔκοβαν τὴν παραμονὴ ζακυθινὴ κολουρά καὶ με προσκαλοῦσαν καὶ μένα στὴν τελετή. Ἀλλὰ δὲν ἦταν τὸ ἴδιο! Ἐγὼ ἤθελα τὸ κομμάτι μου ἀπὸ τὴν κολουρά τοῦ σπιτιοῦ μας. Καὶ πάλι περμένα σὰν καὶ τί τὸ δέμα, πού θὰ ξεκινούσε ἀπὸ κει-πέρα μετὰ τὴν παραμονή, γιὰ νὰ τὸ λάβω... κατόπιν ἐορτῆς.

Ἀλλὰ ἦρθαν καὶ Χριστούγεννα, ἡ μάλλον Πρωτοχρονιά, πού δὲν ἔλαβα τίποτα. Στὴν πατρίδα εἶχε πεθάνει ὁ καυμένος μου ὁ πατέρας. Οὐτε κεῖνο τὸ χρόνο ἔκοψαν σὲ τὸ σπίτι μας κολουρά, οὔτε τὸν ἄλλον, οὔτε τὸν ἄλλον... Τὸ πένθος, ἡ ἀπουσία μου ἀκόμα, τὸ μέγαλωμα καὶ τὸ σκόρπισμα τῶν παιδιῶν τῆς, ἔκαμε τὴ μητέρα μου νάφηση, νὰ ξεσυνεθίσῃ αὐτὸ τὸ χριστουγεννιάτικο ἔθιμο τοῦ τόπου, ἀταίριαστο πιά σ' ἕνα σπίτι χωρὶς νοικοκύρη καὶ χωρὶς μικρὰ παιδιά. Τότε μάλιστα, γιὰ πολλὰ χρόνια, συνέβαινε τὸ ἐναντίο: ἐγὼ ἔσταλνα τῆς μητέρας μου τὸ κομμάτι τῆς ἀπὸ τὴ βασιλόπητα πού ἔκοβα ἐδῶ, στὸ σπίτι μου, γιὰ τὰ παιδιά μου. Κι' ἡ μητέρα μου πάλι, θυμωμένη τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια στὴν Πόλη, ὅπου ἐπίσης ἔκοβαν βασιλόπητα, γιόρταζε στὴ Ζάκυθο μιὰ πολιτικὴ Πρωτοχρονιά... τὰ Θεοφάνεια.

Κάποιο χρόνο ὅμως, μεγάλος ἐγὼ πιά, πήγα στὴ Ζάκυθο νὰ κάμω Χριστούγεννα με τὴν γριά-μητέρα μου. «— Ἀ, τῆς λέω, δὲν ἔχει, θὰ κόψουμε καὶ κολουρά! — Ναί, παιδί μου, μὸ λέει, ἀφοῦ εἶσαι καὶ σὺ ἐδῶ, ἄς κόψουμε.» Πραγματικῶς, παρήγγειλα ἔξω μιὰ ὄρατα κολουρά καὶ τὴν κόψαμε τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς ὅπως ἄλλοτε... Ἀλλὰ, θὰ τὸ πιστέψετε; Δὲν μ' ἐνθουσίασε καθόλου! «— Ποῦ τὸ τσουρέκι μας, ἔλεγα! αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ψωμί!» Ναί, αὐτὸ τὸ ψωμί με τὸ λάδι καὶ με τὴ σταφίδα, πού ἄλλη φορὰ με τρέλαινε, πού τὸ προτιμοῦσα ἀπὸ κάθε τι καὶ πού δὲν ἔκανα Χριστούγεννα ἂν δὲν τῆχα, δὲν μοῦ ἄρεσε πιά. Τὸ εἶχα ξεσυνεθίσει. Προτιμοῦσα τὸ τσουρέκι. Κι' οὔτε ὀψη τοῦ ἔβρισκα πιά, οὔτε γέυση, οὔτε μυρωδιά ἐξαιρετική. Ἐνα κοινὸ πρᾶγμα, χοντρό, βαρύ, πού ἀποροῦσα μάλιστα πῶς μ' ἐνθουσίαζε τόσο ἄλλη φορὰ...

Μὴ δὲν ἦταν τὸ ἴδιο;

— Ὁχι, τὸ ἴδιο ἦταν, ἀπαράλλαχτο.

Ἐγὼ μόνο εἶχα ἀλλάξει, ἐγὼ δὲν ἤμουν πιά ὁ ἴδιος... Τόσα χρόνια στὴν Ἀθήνα, εἶχα ξεσυνεθίσει τὰ πρᾶγματα τῆς πατρίδας μου κι' εἶχα συνεθίσει τὴν ἑταιρεία. Κι' ἀκόμα, κάθε πρᾶγμα ταιριάζει στὸν τόπο του. Μόνο ἡ νοσταλγία τῶν πρώτων χρόνων τῆς ξενιτειᾶς μ' ἔκανε νὰ βρῶσκω τόσο ὄρατα καὶ στὴν Ἀθήνα τὴ ζακυθινὴ κολουρά καὶ νὰ τὴν προτιμῶ ἀπ' τὸ καλύτερο τσουρέκι. Ἀλλ' ἄμα, με τὸν καιρὸ, λιγότεψε κι' ἐσοῦσε ἡ νοσταλγία, χάθηκαν μαζί κι' ὅλες οἱ παλιές, οἱ νοσταλγικές μου προτιμήσεις. Εἶχα ἐγκλιματισθῇ πιά Ἀθηναῖος κι' ἕνας Ἀθηναῖος δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ προτιμᾷ τὴ ζακυθινὴ κολουρά ἀπ' τὸ τσουρέκι του. Γιὰ νὰ τὴν προτιμᾷ κανεῖς, πρέπει νάναι Ζακυθινὸς καὶ νὰ μένῃ στὴ Ζάκυθο.

Ἔτσι ἐξήγησα τότε τὸ παράξενο. Καὶ θυμήθηκα καὶ τὸν μέλανα ζωμόν τῶν Σπαρτιατῶν. Οἱ Σπαρτιάτες τὸν ἀποζητοῦσαν καὶ τὸν ἐκθειάζαν παντοῦ σὰν τὸ καλύτερο φαί τοῦ κόσμου. Ἔτσι ὁ μέλας ζωμὸς ἔδωκε μιὰ φήμη ἀκόμα. Ὅσοι δὲν τὸν εἶχαν δοκιμάσει, τὸν ἐνόμιζαν ἐφάμιλλο με τὴν ἀμβροσία, τὴν αἰθέρια αὕτῃ τροφὴ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Δὲν θυμοῦμαι τώρα ποῖ ἐπίσημος, βασιλιάς ἢ στρατηγός, — Διονύσιος τῶν Συρακουσῶν ἄραγε; — ὅταν πέτυχε μιὰ φορὰ κατὶ σπαρτιάτες μαγεῖρους, τοὺς ἔδωκε νὰ τοῦ φτιάσουν μέλανα ζωμό. Τοῦ τὸν ἐφίτασαν ὅσο καλύτερα ἤξεραν κι' ἐκεῖνος τὸ δοκίμασε μ' ἕνα μεγάλο μορφασμό.

— Ἀπορῶ, τοὺς εἶπε, πῶς σὲ σὰ ἄρεσει αὕτῃ ἡ ἀηδία!

— Θὰ σοῦ ἄρεσε καὶ σένα, τοῦ ἀποκρίθηκαν οἱ Σπαρτιάτες, ἂν ἔκανες τα χτικὰ τὸ λουτρό σου στὸν Εὐρώτα!

Λέτε τώρα, ὅταν ξενιτευόταν κανένας νεαρὸς Σπαρτιάτης, νὰ τοῦ ἔσταλνε ἡ μητέρα του, καμμιὰ γιορτὴ σὰ τὰ Χριστούγεννα. λιγάκι μέλανα ζωμό;... Δὲν τὸ πιστεύω. Οἱ Λάκαινε δὲν συνήθιζαν νὰ παραχαϊδεύουν ἐπὶ τὰ λεοντόπουλά τους. Πιὸ πιθανὸ μο φαίνεται νὰ τῶκανε μιὰ μητέρα Ἀθηναία ἢ Ζακυθινὴ. Γι' αὐτὸ κι' ἕνα δικός μας ποιητῆς, ὁ Ἀνδρέας Μαρτίνος, σὲ κάποιο σατυρικὸ ποίημά του, «Ζακυθινὸς Μνηστήρας», παρασταίνει ἕνα ζακυθινὸ ἀρχοντόπουλ στὴν Ἰθάκη, — στὴν ὁμηρικὴ Ἰθάκη ἐπὶ Ὀδυσσεύς, — πού γιὰ νὰ συγκινήσῃ τὴν Πηνελόπη, τῆς προσφέρει τὸ ὄρατο Χριστόψωμο πού τοῦ εἶχε στείλει τὰ Χριστούγεννα ἡ μητέρα του.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. — Νὰ σὰς εὐχηθῶ ἀπὸ τῶν καλῶν Πρωτοχρονιᾶ κι' εὐτυχισμένο 1926. Γιατὶ στὸ ἐρχόμενο φύλλο, πού θὰ ἔχῃ ἄλλη πρωτοχρονιάτικὴ ὕλη, θὰ χωρέσῃ, πιστεύω, Ἐπιστολή. —

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶναι ἡ ὥρα ἔντεκα, τὸ πρωί. Τὸ πλοῖο λαμποκοπᾷ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ πρωί ὄλο τὸ πλήρωμα τὸ καθάρισε καὶ τὸ γυάλισε προσεχτικῶς. Ἡ γέφυρα εἶναι κατάλευκη, τὰ

«Στρίβε κίτρινη κανάγια!...» (Σελ. 22, στ. α')

χάλκινα μέρη ἀστράφτουν σὰ χρυσάφια καὶ τὰ σανίδια εἶναι φρεσκοβερνικωμένα. Γύρω στὶς καμπίνες τῆς πύμνης, πολὺχρωμα λουλούδια σχηματίζουν ἕνα εἶδος τεχνητοῦ κήπου.

Στὸ μέρος αὐτὸ κάθονται πέντ' ἔξη ἄνθρωποι, πού φαίνονται ὅτι περιμένουν τὴ σειρά τους γιὰ νὰ τοὺς δεχθῇ ὁ κύριος τοῦ πλοίου. Μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς καμπίνας τοῦ περιέργου αὐτοῦ προσώπου, φρουροῦν δυὸ Ἀνναμίτες με τὸ ρεδόλφερ κρεμασμένο στὸ πλάι καὶ μ' ἕνα εἶδος λόγχης στὴ μέση. Ἀν προσέξῃ κανεῖς τὶς κάσκες τους καὶ τὰ περιλαίμια τους, διακρίνει κεντημένο ἕνα Μ με μιὰ σφιγμένη πυγμή.

Τὴ στιγμὴ αὕτῃ ἀκριβῶς προβάλλει στὴν πόρτα τῆς καμπίνας ἕνας ἄνθρωπος ἀσπροφορεμένος, πού ἔχει κι' αὐτὸς πάνω στὸ ναυτικὸ του χιτῶνιο τὸ γράμμα Μ με τὴ σφιγμένη πυγμή.

Εἶπε κατὶ κι' εὐθὺς ἐν' ἀπὸ τὰ πρόσωπα πού φαινόταν ὅτι περίμεναν, πέρασε μπρὸς ἀπὸ τοὺς ἀτάραχους φρουροὺς καὶ μπήκε στὴν καμπίνα. Μπήκε σ' ἕνα μεγάλο χῶλ, ἐπιπλωμένο με καναπέδες καὶ πολυθρόνες ἀπὸ λεπτὴ φάθα καὶ μ' ἄφθονα θαυμάσια χαλιά. Δεύτερη πόρτα ἀνοίξε, πού τὴ φρουροῦσε κι' αὐτῆς ἕνας στρατιώτης, ὅχι με ἄνναμίτικο παρουσιαστικὸ αὐτὸς, ἀλλὰ με κατσαρὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ με ὀψὴ σχεδὸν γυναικεία.

Ὁ ξένος κι' ὁ ναυτικὸς εἶπαν μιὰ λέξη, ἴσως κατὶ συνθηματικὸ

στὸ χαριτωμένο αὐτὸ φρευρὸ κι' ἐκεῖνος ὑποκλίθηκε καὶ μέριεσε μιὰ βαρεὶά κουρτίνα. Οἱ ἄλλοι δυὸ βρέθηκαν σὲ ἕνα μεγάλο κυκλικὸ δωμάτιο, πού ἔπαινε ὀλητὴν πρῶρα τοῦ γιῶτ. Μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι γεμάτο ἀπὸ τηλεφωνικὲς συσκευὲς καὶ ἡλεκτρικὰ κουμπιά, καθόταν, με τὸ κορμί νοητικῶς ριγμένο πίσω, ἕνας μεγαλόσωμος νέος, λεπτὸς, ψηλός, με χτυπητὴ ὁμορφιά. Ἡ

εὐγενικὰ ὀχρὴ μορφὴ τοῦ φωτιστόταν ἀπὸ δυὸ θαυμάσια μπλε βαρεῖα μάτια, γλυκὰ μαζί καὶ διαπεραστικά. Εἶχε ρίξει πίσω τὰ κυματιστὰ μαλλιά του, κατὰ τὴ νέα μόδα. Φοροῦσε κοστουμί ἀπὸ λευκὴ φανέλλα κι' ὅλα ἔδειχναν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ κύριος τοῦ πλοίου. Αὐτὸ ἄλλωστε τὸ ἐπιβεβαίωνε κι' ὁ ἐπίσημος τρόπος με τὸν ὅποιον παρουσιάστηκε μπροστὰ τοῦ ὁ ἐπισκέπτης. Κι' εἶναι γνωστὸ μας πρόσωπο αὐτὸς ὁ ἐπισκέπτης: εἶναι ὁ Ἀνναμίτης Τροῦ-Τιέν.

Ὁ Τροῦ-Τιέν προχωροῦσε πρὸς τὸ νέο, με ὅσο σεβασμὸ οἱ πρόγονοί του θὰ πλησίαζαν τὸν Αὐτοκράτορα τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου. Κάθε βήμα καὶ ὑπόκληση. Τέλος γονάτισε, ἔδωκε τὸ χέρι στὸ στήθος του κι' ἀράδιαζε στὴ γλώσσα του ἀτέλειωτους χαιρετισμούς, πού ὁ κύριος τὶς ἔκοψε ἀπότομα:

— Φτάνει, Τροῦ-Τιέν, φτάνει! ἔκαμε ὁ νέος με φωνὴ γλυκεῖα, ἀλλὰ πούδεν ἔχει ἄνθρωπο πού ἔχει συνεθίσει νὰ προστάξῃ. Ἐρῶ τὴν ἀφοσίωσή σου καὶ ἔχω πεποίθηση στὰ αἰσθήματά σου. Μὰ ἔχουμε μόνο εἰκοσιτέσσερις ὥρες νὰ μείνουμε ὅω καὶ πρέπει νὰ μιλήσουμε γιὰ ζητήματα σοβαρά. Ἀπάντησε λοιπὸν καθαρά καὶ ἔαστερα σ' ὅ,τι θὰ σὲ ρωτήσω καὶ ἄσε τὰ περιττὰ λόγια.

Ἐφάξε σ' ἕνα κουτί, ἔδωκε ἕνα σημεῖωμα, τὸ διάβασε καὶ ρώτησε:

— Τί νεώτερα στὸν τομέα σου;

— Τίποτα σημαντικὸ, κύριε, μετὰ τὴν

τελευταία μου ἀναφορά. Θὰ τὴ λάβατε.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἔγινε σοβαρό. — Δὲν ἔρκει αὐτὸ, εἶπε. Δὲν εἶσαι καλὸς ὑπάλληλος, Τροῦ-Τιέν, καὶ ἂν δὲ μοῦ φέρῃς σύντομα καλύτερα ἀποτελέσματα, θὰ σὲ στείλω στὸ Βοθμαγκό.

Ἡ ἀπειλὴ αὕτῃ φάνηκε πῶς ἔκανε τρομερὴ ἐντύπωση στὸν Ἀνναμίτη, γιὰτὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ μουρμούρισε:

— Ὡστόσο, ἀρχηγέ, ἔκαμα ὅ,τι μπορούσα γιὰ νὰ στείλω ἀκριβεῖς πληροφορίες γιὰ τὶς τελευταῖες ἀνακαλύψεις τῶν θησαυρῶν τῆς Ναυτικῆς Ἑταιρείας.

— Ναί, μὰ δὲν ἔμαθες τίποτα. Οἱ ἐξερευνησεῖς τῆς Μεσογείου προχωροῦν κι' οἱ ἄνθρωποι μας θὰ φτάσουν πολὺ ἄργα... Ἀλήθεια, πήρες τοῦλάχιστο τὸ μηχανήμα τοῦ σοφοῦ Ταρδὶφ; Μοῦ τῶφες;

— Ὁχι, ἀρχηγέ, ἀπάντησε σὲ κλαψιάρικο τόνο ὁ Ἀνναμίτης... Κι' ὅμως ἔδωκε δυὸ χιλιάδες φράγκα γι' αὕτῃ τὴν ὑπόθεση.

— Ἐπρεπε νὰ ξοδέψῃς δέκα καὶ νὰ τὸ πάρῃς.

— Ἐνας ἄγνωστος ἦρθε καὶ πήρε τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἔπαιρνα τὸ μηχανήμα καὶ τὰ χειρόγραφα. Μὰ παρακολούθῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ σὲ καμμιὰ ἐβδομάδα ἐλπίζω νὰ σὰς φέρω τὸ μηχανήμα πού τόσο τὸ ἐπιθυμοῦμε.

— Πρέπει! ἐτόνισε ὁ ἀρχηγὸς με ὕφος πού δὲ δεχόταν ἀντιλογία. Σὺ, με τὴ συνεθισμένη σου βλακεία καὶ ξεγνοιασιά, δὲ φαντάζεσαι τί ἀξία ἔχει αὐτὸ τὸ μηχανήμα.

Ὁ Τροῦ-Τιέν ἦταν συνεθισμένος στὴν περὶ ἀρχαία καὶ δὲν ἀπάντησε μιλιὰ στὴν προσαγῇ τοῦ νέου κυρίου του. Μὰ στὸ πρόσωπό του φάνηκε ἕνας ἐλαφρὸς μορφασμὸς ἀμφιβολίας, πού δὲν ἔξφυγε τὸ βλέμμα τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ἠλίθιε! φώναξε. Κάθησες κι' ἀκουσες τοὺς γειτόνους, πού ἔλεγαν ὅτι ὁ σοφὸς ἦταν ἕνας τρελὸς καὶ πείσθηκες ὅτι ἡ ἐφευρεσὴ του δὲν ἀξίζει πεντάρια...

Ὁ νέος ἀνοίξε μιὰ βιβλιοθήκη κι' ἔδωκε ἕνα φάκελλο μ' ἔγγραφα, πού τὰ πλῶσε πάνω στὸ τραπέζι.

— Ἠλίθιε! εἶπε καὶ πάλι, κοίταξε αὕτῃ τὴν ἀναφορά καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ἡ ἐφευρεσὴ αὕτῃ εἶναι προορισμένη ν' ἀνασταθμίσῃ τὸν κόσμον. Ὁ Ταρδὶφ κατάφερε νὰ ἐκατονταπλασιάσει τὴ δύναμιν τῆς ραδιογραφίας πού ἦταν ὡς σήμερα γνωστὴ στὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη.

(Ἀκολουθεῖ)

«Στὴν πόρτα τῆς καμπίνας προβάλλει ἕνας ἀσπροφορεμένος...» (Σελ. 33, στ. α')

ΤΟ ΩΡΡΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΚΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΚΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΤΟΥ 1925

Με τις 416 σελίδες του. — Με τις 220 εἰκόνες του. — Με τὸ ἥρωικὸ «Δελφινάκι». — Με τὴν τρυφερὴ «Κόρη τοῦ Γεροθωμά». — Με τὸ ἔξοχο παιδικὸ ἀνάγνωσμα «Στὴν Ἑξοχή». — Με 50 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». — Καὶ με ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφός δρ. 80. — (καὶ ταχυδρ. 82 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 93,50 διὰ τὸ Ἑξωτ.)
Ραμμένος δρ. 85. — (καὶ ταχυδρ. 91,50 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 98,50 διὰ τὸ Ἑξωτ.)

γὶ' αὐτὸ ποὺ με ρωτᾷς τὸ πρῶτοβραβεῖον Νεῖ ἀντίξην, Ναυτοπνοῦλο κτλ. κτλ.

Ἀεράκι τοῦ Βουνού, Ἀγγελον, Πεταχτὸ Ναυτάκι, Π. Παγιαῦλα (ἔστειλα).
Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλαθα μετὰ τὴν 25 Δεκεμβρίου, θάπαντῃσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια 224ου Διαγωνισμοῦ. Δι' ἁσέως δεκταὶ μέχρι 26 Φεβρουαρίου]

42. Δεξιόγραφος

Φτωχὸς ἐργάτης φόρεσε
Δουλοῦδι ταπεινὸ
Καὶ στὴν Ἀθήνα φάνηκε
Μνημεῖο ξκουστό.
Εὐσεβῆς Παξινός

43. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός

Ἀρχαίου θεοῦ ἀλλάξω
Μονάχα κεφαλὴ
Καὶ βλέπω καὶ θαυμάζω
Τροφὴ γὰρ ζωᾶ καλή.
Τοῦ μεταβάλλω καλὴ
Κι' αὐτὴ τὴν κεφαλὴ
Καὶ κάτ' ἐπὶ προβάλλει
Ποὺ δίνει φῶς πολλό.

Φωφὴ Γ. Στανουπούλου

44. Στοιχειόγραφος

Μιά πόλη τῆς Ἑλλάδος
Στὴ μέση γῆντα παύρει
Καὶ μιά φρικτὴ Ἑριννύα
Μπροστά μας τότε φέρναι.

Μίνα Χρόνη

45. Στοιχειοτονόγραφος

Ἐπιστολογράφος θεῖος
Ἄν' ἀλλάξῃ τονισμό
Κι' ἀπορρίξῃ τὸ κεφάλι,
Μουσικὸς τὸ λειψανό του
Με χαρὰ κι' ἐνθουσιασμό
Στὰ δυὸ χεῖλι του θὰ βάλλῃ.

Διοσηματικὸς Συνθέτης

46. Ἀναγραμματισμός

Ἡμίθεος ἦρως κάποιος φίλος,
Θυμᾶστε ἀπ' τὴ Μυθολογία
Πῶς χάθηκε στὴ Μικρασία;
Ἀφαντο, λέει, τὸν κάμαν νύμφες
Ποὺ κατοικοῦσαν μιά πηγὴ.
Ἔτσι ὁ Μῦθος μᾶς τὸ ἐξηγᾷ.

Λάθος λοιπόν, καὶ τὸ σωστό
Εἶναι πῶς τὸν μεταμορφώσαν
Σὲ ποτομὸ πολὺ γνωστό

Ἀπ' τὴν ἀρχαία Ἱστορία,
Βάζοντας τὸ κεφάλι του στὴ μέση
Κι' αὐτὴ στοῦ κεφαλίου τὴ θέση

Μηολόνθη

47-51. Μισαὶ Λέξεις

ΣΜΙ-ΣΑΡΑ-ΕΧΙ-ΜΗΛ-ΓΟ
Νὰ συμπληρωθοῦν αἱ ἄνω λέξεις, κομμένα ἀκριβῶς εἰς τὰ ἥμισυ των.

Σάντιππος

52. Ἀστὴρ

* * * Ὀριζοντίως,
* * * ἀρχαῖος ναὸς
* * * τῶν Ἀθηναίων
* * * Ε * * * καθέτως, πόλις
* * * τῆς Ἰταλίας
* * * διαγωνίως,
* * * Κράτος εὐρω-

παϊκὸν καὶ νεοῦλῃν διηγηματο, γράφος.

Κορηλῖος Ν. Ποιητὴς

53-57. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γραμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πόνος, πέτρα, πόθος, λωτός, ἀντίς.
Γλυκεῖα Ἀνάμνησις

58. Ἐπιγραφή ἐν Τριπλῇ

Ἀκροστιχίδος
* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμ-
* * * ματα ἐκάστης τῶν κά-
* * * τωθι ζητούμενων λέ-
* * * ξεων, τιθέμενα εἰς τὴν
* * * θέσιν τῶν ἐναντι ἁστε-
* * * ρίσκων κατὰ σειρὰν,
* * * σχηματίζουν Ἐπιγραφὴν
τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Μικρὰ νήσος τοῦ Αἰγαίου
2, Μέγας φιλόσοφος 3, Αἰσθη-
μα σεμνόν 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
5, Ὁ κόππων ξύλα 6, Ἐπίσημα
συνώνυμον τοῦ οὐδέποτε 7, Μέ-
γας ὁμηρικὸς βουλεύς.

Ἀρριμὸν Κῆμα

59. Ἐλλιποσύμφωνον

α α α - ο - η ι ο - ο υ - ω - ε α υ ο
Γλυκεῖο Χαμόγελο

60. Γρίφος

1922
Οὐ 1923 Σὺ τί μένεις;
1924

Γαλαξίας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

61. Acrostiche Varié

La première lettre du premier mot, la seconde du second et ainsi de suite, forment un grand orateur romain:

1, Grand écrivain français;
2, Général Athénien; 3, Dieu du vin; 4, Presq'île d'Asie;
5, Empereur romain; 6, Roi d'Israël; 7, île de Grèce célèbre.

Διάννα

62. Epigraphe

N D E
T R O
E E S
E R S
I A T

Δαφνοστάτης Ὀλυμπιονίκης

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 41

614. Καποδίστριας (κᾶ, πόδι, ς, τριάς.)—615. Πηροῦνι-σπηροῦνι.—616. Χάρος-φάρος.—617. Τάρας-Ἄρτα (ς).

618. ΘΡΑΝΙΟΝ 619 623. Διὰ

ΑΘΗΝΑΙ τοῦ Δόν:

ΣΟ ΛΩ Ν ἀθῶν, Μέ-

ΟΝ Ο Σ δων, κῶδων,

ΣΟ Σ Φαίδων, χε-

Ο ΡΟ Σ λιδῶν. 624:

ΝΑ Ε Ο Σ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΜΗ Ρ Ο Σ (Φόνος, Ἀτ-

ΠΟΤΑΜΟΣ διος, Ἴσος,

Δεκάτη, Ροῦς, Ἀμυρος) — 625.

ΩΚΕΑΝΙΑ (Ὠρεῖος, Κακός, Ἐ-

χθρα, Ἀγγελος, Νοῦς, Ἰάσιμος,

Ἀμείβω)—626. Ὁ λύκος ἀπὸ τὰ

μετρομένα τρώει.—627. Ἀπιαστα

πουλιά, γίλια σὺν παρὰ (α πῖ, ἄς

τα, πουλιά, 1000 σόν, π, ἄρα.)

—628. Milan (mi, la, n.)—629-

632. 1, Baudelaire (beau de l'

air) 2, Poincaré (pou en car-

ré) 3, Clémenceau (clément,

seau) 4, Rousseau (roux, seau).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 70 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δεκαπέντε.

Ἡ ἀποπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ'—54)

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΥΑ» εὐχεται στὴν

προεδρὸ τοῦ ΜΙΜΟΖΑ γιὰ τὴν γιορ-

τῆς χροῖα πολλὰ κ' ἐπιτυχίματα.

(ΚΕΤ'—55)

Ε να παλὸ Διὰπλάσσο, ποὺ λό-
γοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεώς του,
τόκταναν ν' ἀπομακρυνθῇ γιὰ λίγον και-
ρὸ, ξαναπαίξει στὸ σαλονάκι τῆς Δια-
πλάσεως στέλνοντας σ' ὅλους ἀδελφὸν
κοὺς χαιρετισμούς.

Βράχος

(ΚΕΤ'—56)

Στὸ Δημοσυνέδριον

Σ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

(ΚΕΤ'—57)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ, δόξα θεῷ

σὲ ὑπεστηρίξω. Φιλελεύθερος

(ΚΕΤ'—58)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΤΟΞΟΥ

Δ' Ἀ' Ἀγρόφων κατῶν, Β' Εἰκό-
ναν Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, Γ' Τε-
τραδίων. Βραβεῖα 15 εἰσὶ 500 δραχμῶν.
Προθεσμία διμηνιαία. Συμμετοχὴ δρ. 2
εἰς δι' ἓνα εἰς διὰ τοὺς τοῖς. Ἄσ-
σις: Παντελεῖον, Ἀθηνᾶς 103, Ἀθηνᾶς

(ΚΕΤ'—59)

Μαίνοντας στὸ Διαπλάσσο καὶ

ρετὰ ὅλους. Ψηφίξω τὸ «Ναυτὸ

πνοῦλο».

ΕΥΖΩΝΑΚΙ

(ΚΕΤ'—60)

Χαιρετᾷ φιλικὰ τὰ Διαπλάσσο

ΚΩΣΙΑ ΖΕΦΥΡΗ, πόσο γοητὸν εἶ-

χνᾶς τὴν ἀλληγογραφίαν σου!

ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ

(ΚΕΤ'—61)

Διαγωνισμοὶ: Κατῶν—Γοιματισμοῦ
ἄνω ΠΑΡΑΠΟΝΕΜΟΝΟΥ. (Ψῆφοι 11
Βραβεῖα! 50 λεπτόν. Προθεσμία μῆνας
Ὀμῆρον, Κάπην Μυτιλήνης.

(ΚΕΤ'—62)

ΓΑΥΚΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ

ἔδωκεν ἐν Σέρραϊς

ΓΑΥΚΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ

Προσεχῶς: ἀνακαλύψεις, πολέμου

συμμαχίας.

Δίσις: Δίδω Εὐφρατοῦσαν Βαβυλῶν

(Διὰ Σ.) Σέρρας.

(ΚΕΤ'—63)

Παρομπαινοντας στὸ Διαπλάσσο

ομο χαιρετᾷ ἀπαντας. Ἰδιαιτέρως

γλυκοχαιρετᾷ τὴν ΕΛΠΙΣΤΙΣ ΑΓ-

ΠΗ.

ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΗ ΝΕΡΑ-ΙΔΑ

(ΚΕΤ'—64)

Εισερχόμενος γιὰ δευτέρην φορὰ

τοὺς ψευδομεμοσμούς, χαιρετᾷ

παντας.

ΚΙΜΑ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ